

Rudolf Galus

Urodził się 27 maja 1891 roku w Sułkowicach w powiecie myślenickim w rodzinie Józefa i Agnieszki z Lisowekich. Po skończeniu szkoły powszechnej w rodzinnej miejscowości uczęszczał najpierw do Gimnazjum św. Anny w Krakowie, a następnie do krakowskiego seminarium nauczycielskiego. Po maturze zdanej w 1911 roku, Galus pracował jako nauczyciel w szkołach ludowych w Sułkowicach i w Woli Radzińskowskiej k. Skawiny. Przed I wojną aktywnie organizował strukturę Związku Strzeleckiego w Sułkowicach i w obwodzie skawinkim. Kiedy latem 1914 roku w Galicji rozpoczęły się działania wojenne Rudolf Galus zaciągnął się do oddziałów legionowych. Został przydzielony do 1. pułku Legionów Polskich. Będąc legionistą, brał udział w walkach pod Miśchowem i Kielcami. Na skutek choroby oczu został odesłany do szpitala. Po rekonwalescencji wcielony do armii austriackiej. Walczył w 56. pułku piechoty (wadowickim) na froncie wschodnim, a później także na froncie włoskim. Po powrocie do kraju wstąpił w listopadzie 1918 roku w szeregi Wojska Polskiego, zostając porucznikiem w 12. pułku piechoty. Z regimentem tym pochodzący z Sułkowic oficer brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. W czerwcu 1919 roku awansował na stopień kapitana. W okresie międzywojennym Galus służył w 66. a później w 77. pułku piechoty. W marcu 1931 roku kapitan trafił do Korpusu Ochrony Pogranicza, był kwatermistrem w XXVII batalionie KOP „Śnow”. Kiedy latem 1939 roku ogłoszono mobilizację Galus otrzymał przydział do 1. pułku piechoty KOP (był kwatermistrem pułku). Tak ostatnie spotkanie z oficerem, mającym wkrótce wyruszyć na wojnę, opisała córka Rudolfa Galusa – Wiesława Głodzińska:

Dla nas to były wakacje. Pod koniec sierpnia ojciec przyszedł do nas wieczorem, pamiętam jak dziś, i powiedział – wojna wisi na włosku. Zbierajcie się, jedźcie do babci (od strony mamy) do Wadowic. Ale wojna nie potrwa długo, bo jesteście zupełnie nieprzygotowani i bardzo szybko się skończy. – Ojciec był przygnębiony, okropnie przygnębiony. I pamiętam, że myśmy sobie zupełnie z tego nie zdawały sprawy. Dopiero teraz sobie przypominam, że był bardzo smutny. Ostatni raz widzieliśmy się na dworcu kolejowym w Rabce. Odjeżdżając, wesoło mi machaliśmy, a on tam stał taki smutny, strasznie smutny. I to był ostatni raz.

Po dostaniu się do sowieckiej niewoli kapitan Galus trafił do obozu jenieckiego w Starobielsku. Zamordowany przez NKWD w Charkowie.

Odnaczone: Medalem Niepodległości, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem za udział w Wojnie 1918-1921, Medalem Pamiątkowym Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości.

Stanisław Gierka

Urodził się 20 marca 1898 roku w Myślenicach w rodzinie inteligenckiej. Był synem Franciszka i Anny z Wytuchów. W rodzinnym mieście ukończył gimnazjum. Od 1910 roku myśleniczanin należał do drużyny skautowej im. T. Kościuszki. Dwa lata później został członkiem miejscowego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokol”. W 1914 roku myślenicki gimnazjalista, mając zaledwie 16 lat, zaciągnął się do Legionów Polskich. Służył w kompanii saperkiej, a później w 1. pułku piechoty I Brygady Legionów Polskich. Z jednostką dowodzoną przez Pilsudskiego Gierka uczestniczył w walkach nad Nidą (wiosna 1915 roku) i w krwawym boju pod Kostiuchnówką (w lipcu 1916 roku). Po kryzysie przysięgowym w lipcu 1917 roku żołnierz I Brygady Legionów został wcielony do armii austriackiej i wysłany na front włoski. Po zakończeniu I wojny światowej były legionista wstąpił do Wojska Polskiego. Z oddziałem ochotników z Myślenic wziął udział w odsieczy Lwowa pod koniec 1918 roku. W czasie wojny polsko-bolszewickiej walczył w 1. pułku piechoty Legionów. W czasie walk z Armia Czerwona awansował na porucznika i objął dowództwo kompanii piechoty. Po wojnie z bolszewikami Gierka został słuchaczem Wielkopolskiej Szkoły Podchorążych Piechoty w Bydgoszczy i przez 7 lat był instruktorem w tej szkole. W okresie międzywojennym awansował, w 1928 roku otrzymał awans na kapitana, a w 1936 roku na majora. We wrześniu 1939 roku major Gierka dowodził III Samodzielnym Batalionem okm. W kampanii wrześniowej batalion pochodzący z Myślenic oficera wchodził w skład Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Polesie”. 20 września 1939 roku dostał się do sowieckiej niewoli. Trafił do obozu w Kozieleśku, stamtąd w styczniu wysłał ostatni list do żony. Na liście jeńców wojennych NKWD Sgurował pod numerem 025/1 poz. 35. Zamordowany w Katyniu w kwietniu 1940 roku.

Odnaczone: Krzyżem Niepodległości, Krzyżem Virtuti Militari V klasy, Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921, Medalem Pamiątkowym Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości.

Antoni Górka

Urodził się 2 sierpnia 1892 roku w Porebie w powiecie myślenickim. Po ukończeniu gimnazjum w Bochni podjął studia na Akademii Weterynaryjnej w Wiedniu. W 1916 roku po uzyskaniu dyplomu lekarza weterynarii został wcielony do armii austriackiej. Jako oficer – porucznik otrzymał przydział do pułku artylerii polowej. Będąc wojskowym weterynarzem, odpowiadał za zakup i klasyfikację koni dla potrzeb armii. Wraz z odzyskaniem niepodległości oficer zaciągnął się do Wojska Polskiego. W marcu 1919 roku przydzielono go do 10. pułku artylerii polowej, awansując jednocześnie na stopień porucznika. Po wojnie polsko-bolszewickiej porucznik Górka służył w dowództwie taborów 12. Dywizji Piechoty w Tarnopolu i w szkole kucia koni Okręgu Generalnego w Łodzi. Po przejściu do rezerwy oficer zamieszkał w Kopyczyńcach w województwie tarnopolskim. W czasie mobilizacji ogłoszonej w sierpniu 1939 roku, por. Górka został powołany do służby wojskowej. Po 17 września 1939 roku przebywał na wschodnich terenach Rzeczypospolitej. Dostał się do sowieckiej niewoli i trafił do obozu w Kozieleśku. Nazwisko por. Górki znalazło się na liście wywózowej NKWD z 6 kwietnia 1940 roku pod numerem 035/1 poz. 5. Zamordowany w Katyniu, pochowany w Lesie Katyńskim.

Henryk Grubner

Urodził się 17 maja 1904 roku w Jordanowie w powiecie myślenickim (obecnie powiat suski). Przyszedł na świat w rodzinie Maurycyego i Rozalii (bądź Rebece) z Fischerów. Po ukończeniu szkoły powszechnej w rodzinnym mieście, uczęszczał do Państwowej Szkoły Przemysłowej w Bielsku (tam w 1924 roku zdał maturę). W 1926 roku Grubner ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Krakowie. Cztery lata później ukończył kurs w Centralnej Szkole Strzelniczej w Toruniu w 1930 roku, uzyskując stopień podporucznika. W latach 30. XX w. jako rezerwista kilkakrotnie odbywał ćwiczenia wojskowe w 12. pułku piechoty w Wadowicach. W okresie międzywojennym był kierownikiem fabryki sukna. Mieszkał kolejno w Bielsku, Łodzi i Rybniku. Według planów mobilizacyjnych ppor. został przydzielony do 12. pułku piechoty. Po 17 września wzięty do niewoli przez Armię Czerwoną i osadzony w obozie w Kozieleśku. Nazwisko oficera figuruje na liście wywózowej NKWD z 9 kwietnia 1940 roku – numer listy 025/2 poz. 87. Zamordowany w Katyniu, jego ciała nie udało się zidentyfikować podczas ekshumacji. W 2007 roku Henryk Grubner na mocy postanowienia ministra obrony Narodowej został pośmiertnie awansowany na stopień porucznika.

Błażej Hanuszek

Urodził się 25 lipca 1887 roku w Krzeczonowie w powiecie myślenickim. Jego rodzicami byli Józef i Agnieszka z domu Proszkowiec. Hanuszek uczęszczał najpierw do gimnazjum w Myślenicach, a następnie do elitarnej krakowskiej szkoły, która było Gimnazjum św. Anny w Krakowie. Edukację kontynuował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Na tej najstarszej krakowskiej uczelni uzyskał stopień doktora prawa. W czasie I wojny światowej Błażej Hanuszek walczył w armii austriackiej. Wraz z odzyskaniem przez Polskę niepodległości wstąpił do Wojska Polskiego. Uzyskał tam stopień kapitana. W latach 30-tych oficer działał w strukturach wywiadu wojskowego. Służył najpierw w IV Ekspozyturze Oddziału II Sztabu Głównego WP w Katowicach, a następnie w Referacie Informacyjnym Dowództwa Okręgu Wojskowego w Krakowie. W okresie międzywojennym w rodzinnym Krzeczonowie oficer zbudował dom. Pełnił również funkcje społeczną – był organistą w tamtejszym kościele parafialnym. We wrześniu 1939 roku kpt. Błażej Hanuszek dostał się na Podolu do sowieckiej niewoli. Podobnie jak tysiące innych polskich jeńców trafił do obozu w Starobielsku. W dniu 29 listopada 1939 roku kapitan wysłał z obozu starobielskiego kartkę pocztową do sstryja ks. Szymona Hanuszka o następującej treści:

Czcigodny i kochany Stryju!

Jestem dzięki Bogu zdrowy. Do żony i syna nie piszę, ponieważ nie wiem, gdzie się obecnie znajdują. Czy syn chodzi do szkoły? Proszę o wiadomości o całej rodzinie! Proszę zwrócić, by mi Anna napisała o sobie i gospodarstwie. Podziwiam wszystkich z okazji zbliżających się Świąt. Przesyłam dla wszystkich serdeczne życzenia. Adres do mnie znajduje się na drugiej stronie niniejszej kartki.

Celuje Was gorąco

Błażej

Kapitan Błażej Hanuszek znalazł się na wykazie NKWD jeńców obozu w Starobielsku pod pozycją 3511. Oficer został zamordowany w Charkowie wiosną 1940 roku.

Odnaczone: Pamiątkową Odznaką W Batalionu Sanitarnego.

Wacław Iwaszkiewicz

Urodził się 18 kwietnia 1901 roku w Strągrodzie w powiecie hajnyńskim na Podolu w rodzinie Leona i Tworzmyry. Po ukończeniu Szkoły Handlowej w Kijowie podjął studia w kijowskim Instytucie Handlowym. W 1918 roku przerwał naukę i zaciągnął się w szeregi Wojska Polskiego. Służył kolejno w następujących jednostkach – 1. pułku artylerii polowej, 6. pułku artylerii polowej i 7. pułku artylerii polowej. Od grudnia 1918 roku Iwaszkiewicz brał udział w walkach z oddziałami ukraińskimi w Galicji Wschodniej (m.in. w bojach o Lwów). W październiku 1919 roku odeszedł z wojska i podjął studia rolnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po kilku miesiącach przerwał naukę i po raz kolejny zaciągnął się w szeregi Wojska Polskiego. Wziął udział w wojnie z bolszewikami walcząc w szeregach 7. pułku artylerii polowej. Jeszcze w trakcie działań wojennych został skierowany do Szkoły Podchorążych Artylerii w Poznaniu (szkołę ukończył jako podoficer). Po wojnie z bolszewikami Iwaszkiewicz wroczył na przerwane studia. W październiku 1926 roku uzyskał dyplom inżyniera rolnictwa na Uniwersytecie Jagiellońskim. Już jako absolwent studiów rolniczych uzyskał awans na podporucznika, a po odbyciu ćwiczeń w 28. pułku artylerii lekkiej w Ochlesiu awansował na porucznika. Inżynier i weteran wojny z bolszewikami pracował w Wielkopolskim Towarzystwie Rolniczym w Brestowie, a później w Centralnym Biurze Porad Rolniczych Fabryk Nawozów Sztucznych w Warszawie. W 1934 roku Wacław Iwaszkiewicz osiedlił się na stałe na ziemi myślenickiej. Nabył wtedy dwór w Zakliczynie wraz z zabudowaniami dworskimi i 49 hektarami ziemi i lasu. Kiedy we wrześniu 1939 roku wybuchła wojna Iwaszkiewicz jako porucznik wyruszył na front z 24. pułkiem artylerii lekkiej. Po 17 września oficer został wzięty do niewoli przez Armię Czerwoną. Trafił do obozu jenieckiego w Starobielsku. Stamtąd zdołał napisać do żony Ireny ostatnią kartkę pocztową (28 listopada 1939 roku). Nazwisko porucznika znalazło się na wykazie jeńców obozu starobielskiego pod pozycją 1272. Wacław Iwaszkiewicz został zamordowany przez NKWD w Charkowie w kwietniu 1940 roku.